

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3434/2019
04.12.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јасминке Станојевић, председника већа, Споменке Зарић, Бисерке Живановић, Бранислава Босиљковића и Божицара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Срђан Алексић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, Министарства одбране, коју заступа Војно правобранилаштво, Београд, ради утврђења дискриминације, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2360/19 од 30.05.2019. године, на седници одржаној 04.12.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној у смислу одредбе члана 404. ЗПП.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ решење Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2360/19 од 30.05.2019. године и решење о трошковима поступка садржано у ставу другом изреке пресуде на основу признања Вишег суда у Новом Пазару П 78/18 од 01.04.2019. године, тако што се обавезује тужена да исплати тужиоцу трошкове поступка од 6.000,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Образложење

Пресудом на основу признања Вишег суда у Новом Пазару П 78/18 од 01.04.2019. године, ставом првим изреке, утврђено је да је Закључком Владе РС број 401-161/2008 од 17.01.2008. године, којим су дозвољена средства ради исплате новчане помоћи ратним војним резервистима са пребивалиштем на територији седам неразвијених општина Куршумлија, Блаце, Бојник, Лебане, Житорађа, Дољевац и Прокупље, повређено начело једнаких права и обавеза, чиме је извршена дискриминација на основу места пребивалишта тужиоца, као резервисте са пребивалиштем у општини Нови Пазар, која није наведена у Закључку Владе Републике Србије број 401-161/2008 од 17.01.2008. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да исплати тужиоцу трошкове поступка од 9.100,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Гж 2360/19 од 30.05.2019. године, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у ставу другом

изреке првостепене пресуде, тако што је обавезана тужена да исплати тужиоцу трошкове поступка од 7.200,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности до исплате.

Против правноснажне одлуке донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, побијајући другостепено решење у делу којим је одлучено о трошковима поступка, с тим што је предложила да се ревизија сматра изузетно дозвољеном (члан 404. ЗПП).

Врховни касациони суд налази да су испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене, као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. ЗПП („Сл. гласник РС“, бр.72/11 и 55/14), с обзиром да правни став заузет у побијаној одлуци којом је одлучено о праву тужиоца на накнаду трошкова на име ПДВ-а на адвокатску услугу, одступа од устаљене судске праксе по овом питању.

Из наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке овог решења.

Испитујући побијану одлуку у смислу члана 408. у вези члана 420. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је утврдио да је ревизија тужене основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Првостепени суд је усвојио тужбени захтев тужиоца за утврђење дискриминације. С обзиром да је тужилац успео у спору, обавезао је тужену да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 9.100,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности одлуке до исплате, применом чланова 153, 154. и 163. ЗПП и 277. и 324. ЗОО, а који се односе на трошкове које је имао за заступање од стране пуномоћника из реда адвоката и то на име састава тужбе са ПДВ-ом (износ од 7.200,00 динара) и на име судске таксе на тужбу (износ од 1.900,00 динара), све према важећој АТ и ТТ.

Другостепени суд је преиначио одлуку о трошковима поступка и одлучио да тужиоцу припада износ од 7.200,00 динара на име састава тужбе увећано за ПДВ, али да му с обзиром на члан 14. став 1. Закона о судским таксама не припада право на таксу у износу од 1.900,00 динара.

Врховни касациони суд сматра да се основано ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Одредбом члана 153. став 1. ЗПП прописано је да странка која у целини изгуби парницу дужна је да противној странци накнади трошкове, а чланом 154. став 1. истог закона да ће суд приликом одлучивања који ће се трошкови накнадити странци узети у обзир само оне трошкове који су били потребни ради вођења парнице.

Према правном ставу усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда одржаној 05.07.2016. године, странка коју је у успешно окончаној парници заступао адвокат обвезник пореза на додату вредност има право на накнаду трошкова на име ПДВ-а на адвокатску услугу, с тим да као доказ треба да приложи рачун о извршеним адвокатским услугама.

Имајући у виду правни став овог суда, те чињеницу да тужилац није доставио суду рачун о извршеној адвокатској услузи, то су нижестепене пресуде морале бити преиначене и обавезана тужена да тужиоцу накнади трошкове поступка који су били нужни и неопходни без признавања тужиоцу права на накнаду трошка на име ПДВ-а на састав тужбе.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 416. став 1. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Јасминка Станојевић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић